

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Swipe to change

spaniolă

Cum se execută o hotărâre judecătorească

Spania

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Conceptul de executare în materie civilă și comercială poate fi explicat, în linii mari, astfel: atunci când o decizie executorie (de exemplu, o hotărâre definitivă pronunțată de o instanță) nu este respectată de bună voie de persoana condamnată, reclamantul trebuie să depună o cerere de executare judiciară pentru a obține executarea respectivei decizii. Astfel, pentru a recupera o creanță pe care pârâțul a fost obligat printr-o hotărâre pronunțată de o instanță să o plătească, însă nu o achită, reclamantul (creditorul) va depune o cerere de executare judiciară și își va recupera creanța, de exemplu prin poprirea asigurătorie a conturilor curente ale debitorului sau prin punerea sub sechestru a bunurilor imobile ale debitorului, care vor fi scoase la licitație, iar, din suma obținută în urma licitației, creditorului i se va rambursa creanța.

Executarea face parte din mandatul pe care Constituția spaniolă din 1978 îl conferă judecătorilor și instanțelor: soluționarea cauzelor și punerea în executare a hotărârilor (articolele 117 și 118 din Constituție). Prin urmare, părțile implicate în proces au obligația de a respecta hotărârile și alte decizii ale instanțelor, precum și de a coopera pentru executarea soluțiilor pronunțate. Judecătorului îi revine sarcina de a se asigura că aceste cerințe sunt îndeplinite în mod corespunzător.

Executarea unei decizii pronunțate de o instanță înseamnă respectarea celor hotărâte de aceasta, și anume punerea în aplicare a dreptului deplin dobândit de partea care a câștigat procesul. Acest lucru poate însemna că reclamantul (denumit în continuare „partea care solicită executarea”, *ejecutante*) are dreptul de a cere, în funcție de ce s-a stabilit în hotărâre, rambursarea unei sume de bani, efectuarea sau neefectuarea unei acțiuni, de exemplu lucrări de construcții, ori respectarea unui drept recunoscut, prin înscrierea acestuia în registrul public relevant.

Executarea poate fi definitivă sau provizorie. În acest din urmă caz și în anumite condiții, o hotărâre care nu este încă definitivă poate fi executată, pentru a se evita o eventuală prejudiciere a creditorului în perioada interimară (și anume până la soluționarea căilor de atac introduse împotriva hotărârii respective și pronunțarea hotărârii definitive), dată fiind durata acestor proceduri (articolele 524-537 din Codul de procedură civilă, *Ley de Enjuiciamiento Civil*).

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Judecătorii și instanțele au atribuția de a pune în executare hotărârile, în conformitate cu legile și normele privind competența [articolul 117 alineatul (3) din Constituția spaniolă].

În conformitate cu Constituția și în temeiul Codului de procedură civilă (Legea 1/2000 din 7 ianuarie 2000, BOE nr. 7 din 8 ianuarie 2000, astfel cum a fost modificată), care reglementează procedura de executare în materie civilă, judecătorul are sarcina de a se asigura că procedura de executare se efectuează în mod corespunzător (articolele 545, 551 și 552 și dispozițiile corespunzătoare). Judecătorul este cel care, la cererea părții care solicită executarea, inițiază procedura prin emiterea unei ordonanțe de începere a executării (*orden general de ejecución*), după ce a verificat titlul executoriu prezentat de partea care solicită executarea. Dacă pârâțul (denumit în continuare „debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea”, *ejecutado*) introduce o contestație la executare și inițiază procedura specifică de opoziție la executare care este prezentată mai jos, tot judecătorul este cel care soluționează cauza.

Grefierii (*letrados de la administración de justicia*, denumiți anterior *secretarios judiciales*) sunt responsabili cu stabilirea tipului de măsuri de executare (somații de plată, aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, rețineri din conturile curente, din salarii etc.) și cu adoptarea măsurilor de executare. După ce judecătorul a emis ordonanța de începere a executării, grefierul este cel care asigură, prin urmare, buna desfășurare a procedurii de executare și adoptă deciziile corespunzătoare. În unele cazuri, este posibil ca împotriva acestor decizii să se exercite o cale de atac în instanță.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În general, trebuie să existe o hotărâre sau o decizie definitivă pronunțată de o instanță sau un alt titlu executoriu care să permită executarea (în anumite cazuri excepționale, este posibil ca o decizie să fie executorie, cu toate că nu este încă definitivă; un astfel de exemplu îl reprezintă executarea provizorie a unor hotărâri care fac obiectul căilor de atac, care este autorizată în anumite situații).

În conformitate cu dispozițiile articolului 517 din Codul de procedură civilă referitoare la procedura de executare și la titlurile executorii, cererea de executare trebuie să se întemeieze pe un titlu care este executoriu. Sunt executorii numai următoarele titluri:

o hotărâre definitivă;

hotărârile arbitrale și acordurile de mediere. Acordurile de mediere trebuie să fie înregistrate în conformitate cu Legea privind medierea în materie civilă și comercială (*Ley de Mediación en Asuntos Civiles y Mercantiles*);

hotărârile pronunțate de o instanță care aprobă sau confirmă tranzacțiile judiciare și acordurile la care s-a ajuns în timpul procedurii, însoțite, dacă este necesar, de depozitiile corespunzătoare pentru a consemna conținutul concret al acestora;

actele autentice, cu condiția să fie prima copie. Dacă sunt a doua copie, acestea trebuie să fie emise printr-o hotărâre pronunțată de o instanță referitoare la persoana care va suporta pierderea sau la persoana care a cauzat pierderea sau trebuie să fie emise cu acordul tuturor părților;

instrumentele contractelor comerciale semnate de părți și de un broker comercial care este membru al unei asociații profesionale și care le-a verificat, cu condiția ca acestea să fie însoțite de un certificat în care brokerul să confirme faptul că respectivul contract corespunde intrărilor și datelor raportate în registrul său;

titlurile la purtător sau nominative, emise în mod legal, care reprezintă obligații datorate, și cupoanele, de asemenea exigibile, pentru titlurile respective, cu condiția ca respectivele cupoane să corespundă titlurilor, iar titlurile să corespundă intrărilor din registrele de încasări.

O contestație referitoare la falsificarea titlurilor formulată în timpul procesului de verificare nu va împiedica emiterea titlului executoriu dacă elementele corespund, debitorul putând formula ulterior o contestație la executare, susținând că titlul de valoare este fals;

CertIFICATELE VALABILE, eliberate de organisme responsabile cu registrele contabile, indicând titlurile de valoare înscrise în conturi prevăzute în Legea privind piața titlurilor de capital (*Ley del Mercado de Valores*), cu condiția ca acestea să fie însoțite de o copie a instrumentului public reprezentând titlurile de

valoare sau, după caz, emisiunea, dacă un astfel de instrument este necesar în temeiul legislației în vigoare.

CertIFICATELE menționate la punctul anterior nu expiră odată ce s-a solicitat și s-a dispus executarea;

hotărârea pronunțată de o instanță prin care se stabilește suma maximă care poate fi solicitată cu titlu de compensație, pronunțată în condițiile prevăzute de lege în cadrul procedurilor penale privind evenimente care intră sub incidența asigurării auto obligatorii de răspundere civilă față de terți;

alte decizii de procedură și documente care sunt executorii în temeiul legii menționate sau al unei alte legi.

3.1 Procedura

În ceea ce privește toate celelalte aspecte, procedura este stabilită la articolele 548 și următoarele din Codul de procedură civilă; trebuie menționat faptul că titlul executoriu va fi emis numai la solicitarea uneia dintre părți, prin introducerea unei cereri, astfel cum se arată mai jos. Odată ce cererea de executare a fost introdusă în instanță și cu condiția ca normele și cerințele procedurale să fie îndeplinite, instanța întocmește ordonanța de începere a executării. După ce judecătorul a emis ordonanța, grefierul formulează o decizie motivată care conține măsurile de executare specifice corespunzătoare, precum și măsurile de localizare și de investigare referitoare la activele debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea, considerate adecvate pentru a face obiectul executării.

Ordonanța și decizia motivată, împreună cu o copie a cererii de executare, sunt notificate simultan debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea, fiind posibil să se adopte anumite măsuri pentru a-l proteja pe creditor împotriva eventualelor pierderi.

Debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea poate formula o contestație la executare, pe baza unor motive specifice, de fond (de exemplu, plata datoriei) sau procedurale (de exemplu, dacă titlul înaintat conține greșeli), în conformitate cu articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă. În acest caz, se inițiază o procedură contradictorie, în care se examinează probele și care se încheie cu emiterea unei ordonanțe de confirmare sau de anulare, integrală sau parțială, a titlului executoriu. Această decizie poate face obiectul unei căi de atac în fața instanței regionale (*Audiencia Provincial*) competente.

3.2 Condițiile principale

Astfel cum s-a arătat anterior, executarea trebuie să fie solicitată de partea interesată, prin depunerea la instanță a unei cereri de executare. Aceasta trebuie să conțină titlul pe care se bazează executarea, să menționeze actul de executare solicitat din partea instanței, activele deținute de debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea care pot fi puse sub sechestru, măsurile de localizare și de investigare necesare pentru identificarea activelor debitorului și persoana sau persoanele împotriva cărora se solicită executarea, cu dovada oficială a identității acestora. Dacă titlul executoriu este o decizie emisă de grefier sau o hotărâre ori decizie pronunțată de instanța responsabilă cu executarea, cererea de executare va solicita emiterea titlului executoriu, precizându-se hotărârea sau decizia care trebuie executată (articolul 549 din Codul de procedură civilă), în timp ce, în alte cazuri, cererea de executare trebuie să fie prezentată împreună cu documentele pe care se bazează executarea (enumerate la articolul 550 din Codul de procedură civilă). Dacă cererea de executare îndeplinește cerințele menționate mai sus și dacă titlul prezentat permite dispunerea executării, executarea va fi dispusă de judecător sau printr-un decret emis de grefier, care va stabili – în cazul unei executări monetare – suma care constituie principalul executării, împreună cu suma stabilită provizoriu pentru dobândă și costuri, ulterior aceasta putând fi dedusă și ajustată, și care trebuie să menționeze întotdeauna persoanele în cauză și măsurile de executare care urmează să fie adoptate.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Este necesar să se sublinieze că în toate cazurile și ținând seama de faptul că unele active, menționate mai jos, nu pot fi puse sub sechestru, măsurile de executare trebuie să fie proporționale cu suma pentru care se acordă executarea. Astfel, dacă aceste măsuri sunt considerate excesive, instanța poate să dispună o reducere. În plus, dacă măsurile sunt insuficiente, partea care solicită executarea poate cere ca acestea să fie completate, prin extinderea sau sporirea măsurilor adoptate. În cazul în care partea care solicită executarea nu știe ce bunuri deține debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, se poate solicita instanței să efectueze cercetări. Acestea sunt efectuate de către grefier, fie direct din instanță, fie prin depunerea de cereri la autoritățile competente. Există o serie de grile sau limitări în ceea ce privește sechestrul și popririle aplicate indemnizațiilor și salariilor, care sunt prezentate mai jos. Executarea care rezultă dintr-un ordin de plată a pensiei alimentare (stabilită fie în cadrul unei proceduri privind obligațiile de întreținere între părinți, fie în cadrul unei proceduri privind pensia alimentară datorată copiilor) constituie o excepție, deoarece, în astfel de cazuri, executarea nu face obiectul grilelor prevăzute de lege, ci instanța este cea care stabilește suma care poate fi poprită (articolul 608 din Codul de procedură civilă).

În ceea ce privește activele care nu pot fi puse sub sechestru, articolul 605 și următoarele din Codul de procedură civilă prevăd următoarele (în versiunea spaniolă originală, trimerile la „Secretario Judicial” trebuie înțelese ca trimeri la „Letrado de la Administración de Justicia”, adică la grefier):

Articolul 605. Active care nu pot fi puse sub sechestru.

În niciun caz nu pot fi puse sub sechestru următoarele active:

1. activele care au fost declarate inalienabile;
2. drepturile auxiliare care nu pot fi înstrăinate separat de dreptul principal;
3. activele care nu au, în sine, un conținut patrimonial;
4. activele declarate în mod expres, printr-o dispoziție legală, ca neputând fi puse sub sechestru.

Articolul 606. Active ale debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea care nu pot fi puse sub sechestru.

De asemenea, nu pot fi puse sub sechestru următoarele:

1. Mobilierul și articolele de gospodărie, precum și articolele de îmbrăcăminte ale părții împotriva căreia se solicită executarea sau cele ale familiei sale care sunt de primă necesitate. În general, articole cum ar fi alimentele, combustibilul și altele care, în opinia instanței, sunt esențiale pentru ca debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea și persoanele aflate în întreținerea sa să poată trăi cu demnitate rezonabilă;
2. Cărțile și instrumentele necesare debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea pentru a-și exercita profesia, activitatea artistică sau activitatea comercială, în cazul în care valoarea acestora nu este proporțională cu cuantumul datoriei solicitate;
3. Obiectele sacre și articolele de cult ale religiilor înregistrate legal;
4. Sumele declarate în mod expres de lege ca neputând fi puse sub sechestru;
5. Activele și sumele declarate de tratatele ratificate de Spania ca neputând fi puse sub sechestru.

Articolul 607. Poprirea indemnizațiilor și a pensiilor

1. Salariile, indemnizațiile, pensiile, remunerațiile sau echivalentele acestora care nu depășesc valoarea salariului minim nu pot fi puse sub sechestru.
2. Salariile, indemnizațiile, remunerațiile sau pensiile care depășesc valoarea salariului minim pot fi poprite în conformitate cu grila de mai jos:
 1. pentru prima sumă suplimentară până la suma echivalentă cu de două ori salariul minim, în procent de 30 %;
 2. pentru suma suplimentară până la suma echivalentă cu de trei ori salariul minim, în procent de 50 %;
 3. pentru suma suplimentară până la suma echivalentă cu de patru ori salariul minim, în procent de 60 %;
 4. pentru suma suplimentară până la suma echivalentă cu de cinci ori salariul minim, în procent de 75 %;
 5. pentru orice sumă care depășește suma menționată mai sus, în procent de 90 %.

3. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea primește mai mult de un salariu sau de o indemnizație, toate acestea se cumulează, iar partea care nu poate fi pusă sub sechestru va fi dedusă doar o singură dată. De asemenea, salariile, indemnizațiile, pensiile, remunerațiile sau echivalentele acestora primite de soț/soție se cumulează, cu excepția cazului în care soții au încheiat o convenție de separare a bunurilor și a veniturilor, care trebuie dovedită în fața grefierului.

4. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea are persoane în întreținere, grefierul poate să aplice o reducere cuprinsă între 10 % și 15 % a procentelor prevăzute la punctele 1, 2, 3 și 4 ale prezentului articol.

5. Dacă salariile, indemnizațiile, pensiile sau remunerațiile sunt grevate de rețineri permanente sau temporare de natură publică în temeiul legislației fiscale sau de securitate socială, suma netă primită de către debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea după aplicarea reținerilor va fi utilizată drept bază pentru stabilirea sumei care va face obiectul popririi.

6. Alineatele de mai sus ale prezentului articol se aplică, de asemenea, veniturilor din activități profesionale și activități comerciale independente.

7. Sumele poprite în conformitate cu prezenta dispoziție pot fi transferate direct către partea care solicită executarea, într-un cont specificat anterior de către această parte, dacă grefierul responsabil cu executarea își dă acordul.

În acest caz, atât persoana sau organismul care efectuează poprirea și transferul ulterior, cât și partea care solicită executarea trebuie să îl informeze pe grefier o dată la trei luni cu privire la sumele trimise și, respectiv, primite, cu excepția plângerilor care pot fi depuse de partea împotriva căreia se solicită executarea, fie pentru că aceasta consideră datoria ca fiind rambursată integral, ceea ce anulează, astfel, titlul executoriu, fie pentru că reținerile și transferurile nu au fost efectuate conform celor hotărâte de grefier.

Ordonanța emisă de grefier prin care se acordă restituirea directă poate fi atacată cu recurs în instanță.

În conformitate cu Decretul-lege regal 8/2011 din 1 iulie 2011 privind măsurile de sprijinire a deținătorilor de credite ipotecare, care a intrat în vigoare la 7 iulie 2011, se oferă clarificări cu privire la dispozițiile Codului de procedură civilă. Articolul 1 din Decretul-lege regal 8/2011 prevede următoarele:

Articolul 1. Scutire de la poprire a venitului minim al familiei.

„Dacă, în conformitate cu dispozițiile articolului 129 din Legea privind ipotecile (Ley Hipotecaria), prețul obținut din vânzarea locuinței obișnuite ipotecate, în urma executării în legătură cu datoria respectivă, este insuficient pentru a acoperi împrumutul garantat, suma scutită de la poprire prevăzută la articolul 607 alineatul (1) din Codul de procedură civilă va fi majorată cu 50 % și, în plus, cu încă 30 % din salariul minim pentru fiecare membru al familiei nucleare care nu are un venit regulat, un salariu sau o pensie care să depășească valoarea salariului minim. În acest sens, familia nucleară este formată din soț/soție sau partenerul coabitant și ascendenții și descendenții de gradul I care locuiesc împreună cu debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea.

Salariile, indemnizațiile, remunerațiile sau pensiile care depășesc valoarea salariului minim și, după caz, sumele rezultate din aplicarea dispoziției prevăzute la paragraful precedent care protejează familia nucleară vor fi poprite în conformitate cu grila prevăzută la articolul 607 alineatul (2) din legea menționată mai sus.”

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

În cazul bunurilor imobile sau al altor active care pot fi înscrise în registrul ipotecilor, instanța poate, la cererea părții care solicită executarea, să dispună instituirea unui sechestru asigurator în registrul public corespunzător (de regulă, în cartea funciară, care este registrul bunurilor imobile) pentru a garanta executarea ulterioară.

În alte cazuri, se pot acorda următoarele măsuri:

numerar: confiscare.

conturi curente: ordin de reținere emis către bancă;

salarii: ordin de reținere emis către plătitor;

dobânzi, încasări și venituri: reținere de către plătitor, punere sub administrare judiciară sau plasare în depozit judiciar;

titluri de valoare și instrumente financiare: reținerea dobânzii la sursă, notificarea organului de conducere al bursei sau al pieței secundare (dacă titlurile de valoare sunt cotate la bursă) și notificarea societății emitente;

alte bunuri mobile: confiscare.

În plus, pentru a se asigura efectuarea executării, toate persoanele și organismele publice și private au obligația de a coopera în privința măsurilor de executare (cu avertismentul că sunt pasibile de amendă sau pot fi chiar acuzate de sfidarea instanței, dacă nu răspund cererii). Acest lucru înseamnă că trebuie să furnizeze informațiile care le sunt solicitate sau să adopte măsurile de garantare indicate și să predea instanței toate documentele și datele aflate în posesia lor, fără alte limitări decât cele care decurg din respectarea drepturilor fundamentale sau în limitele care sunt prevăzute în mod expres de lege în anumite cazuri.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile de executare nu au o durată predeterminată, rămânând în vigoare până la finalizarea executării. Partea care solicită executarea trebuie să solicite în instanță măsura de executare relevantă în fiecare caz. De exemplu, în cazul punerii sub sechestru a unor bunuri mobile sau imobile, se va solicita scoaterea la licitație. Plata către partea care solicită executarea se va face din banii obținuți în urma licitației. În alte cazuri, de exemplu atunci când s-a dispus cedarea unui bun părții care solicită executarea (cum ar fi evacuarea pentru neplata chiriei), măsurile de executare vor consta în readucerea bunului în posesia părții care solicită executarea, odată ce a fost evacuat chiriașul care a încălcat contractul.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Cu toate acestea, debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea poate formula o contestație, după ce i s-a notificat executarea. În acest caz, va avea loc procedura de contestație prezentată mai sus. Contestația poate fi înaintată pe motive de fond sau pe baza invocării unor vicii de procedură. Motivele de opoziție variază în funcție de titlul care urmează să fie executat [astfel cum se prevede la articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă, în funcție de obiectul contestației: o decizie de procedură pronunțată de judecător sau de grefier, o hotărâre arbitrală sau un acord de mediere; sancțiunile maxime dispuse în cadrul procedurilor penale în legătură cu accidente rutiere; titlurile menționate la articolul 517 punctele 4, 5, 6 și 7 din Codul de procedură civilă, precum și alte documente executorii menționate la articolul 517 alineatul (2) punctul 9. Contestațiile întemeiate pe o cerere excesivă sau pe vicii de procedură sunt reglementate de articolul 558 și, respectiv, de articolul 559 din Codul de procedură civilă]. Ar trebui remarcat faptul că este posibil ca instanța să fi invocat anterior unele dintre aceste motive din oficiu (dacă instanța consideră că oricare dintre clauzele pe care le conține titlul executoriu constând în acte autentice, instrumente sau certificate poate fi abuzivă, instanța are obligația să acționeze din oficiu, audiind părțile cu privire la această chestiune și pronunțând ulterior o hotărâre). Părțile pot introduce o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanța de prim grad de jurisdicție ca răspuns la motivele opoziției. Calea de atac va fi soluționată de instanța regională competentă (Audiencia Provincial).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Astfel, o măsură de executare pe baza unei hotărâri sau a unei decizii a unei instanțe, a unei decizii a grefierului de aprobare a unei tranzacții judiciare sau a unui acord la care s-a ajuns în cadrul procedurii sau a unei hotărâri arbitrale sau a unui acord de mediere se prescrie dacă cererea de executare corespunzătoare nu este depusă în termen de cinci ani de la data la care hotărârea sau decizia în cauză rămâne definitivă (articolul 518 din Codul de procedură civilă).

Există, de asemenea, o perioadă de așteptare înainte de executarea deciziilor de procedură (luate de judecător sau grefier) sau a hotărârilor arbitrale sau a acordurilor de mediere. Această perioadă este menită să ofere timp debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea să se conformeze de bună voie, evitându-se astfel ca persoana care obține câștig de cauză să fie nevoită să solicite executarea. Prin urmare, nu se va dispune executarea deciziilor de procedură, a hotărârilor arbitrale sau a acordurilor de mediere în termen de 20 de zile de la data la care hotărârea de condamnare rămâne definitivă sau de la data la care decizia de aprobare a acordului sau de semnare a acordului a fost notificată debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea (articolul 548 din Codul de procedură civilă). În cele din urmă, această perioadă de așteptare este menită să încurajeze conformarea de bună voie a debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea.

Astfel cum s-a explicat mai sus la punctul 4.1, pentru protecția debitorului, Codul de procedură civilă prevede că anumite active nu pot fi puse sub sechestru și stabilește limite cantitative proporționale în ceea ce privește poprirea salariilor, a indemnizațiilor, a remunerațiilor sau a pensiilor.

În cadrul licitațiilor de bunuri imobiliare, vânzarea către ofertantul cu prețul cel mai mare trebuie să se facă pentru sume minime proporționale cu valoarea evaluată a activului sau quantumul datoriei. Aceste limite menite să asigure protecția debitorului sunt mai ridicate dacă se scoate la licitație reședința obișnuită a debitorului (articolele 670 și 671 din Codul de procedură civilă).

Codul de procedură civilă prevede, de asemenea, ca regulă generală, faptul că reținerea dobânzii aferente principalului datorat și costurilor aferente procedurii nu poate depăși 30 % din principal (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cazul în care executarea se efectuează asupra reședinței obișnuite, costurile exigibile debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea nu pot depăși 5 % din suma solicitată în cererea de executare (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cadrul executărilor silite a bunurilor ipotecate și în cazul debitorilor a căror situație socială și financiară este deosebit de vulnerabilă, se amână evacuarea din reședința obișnuită (articolul 441 din Codul de procedură civilă).

În temeiul articolelor 55-57 din Legea privind insolvența (*Ley Concursal*), titlurile executării individuale nu pot fi puse în aplicare odată ce falimentul a fost declarat, întrucât judecătorul care soluționează procedura de faliment are competență exclusivă în ceea ce privește executarea împotriva părții insolubile, scopul fiind acela de a evita ca unii creditori să beneficieze de un tratament preferențial față de alții.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 18/08/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.